

[Eiderichsen.]

både for det ene og det andet. Det forekommer mig da også derfor ganske rimeligt, at man på en eller anden måde når frem til at fastslå en lidt nøjagtigere fremgangsmåde på dette område. På den anden side forstår jeg godt, at det kan komme til at virke noget usmidigt, og jeg ved ikke, om det måske var en idé til overvejelse i udvalget for forretningsordenen at ændre de 10 mødedage og give en lidt videre ramme. Det er jo klart, at der kan være situationer, hvor det er meget vanskeligt at få det gennemført i praksis; men i hvert fald i princippet vil jeg fuldstændig slutte mig til det foreliggende forslag.

Med hensyn til tilslutningen fra udvalget for forretningsordenen, som altså skal foreligge, hvis denne regel, hvordan den nu end bliver udformet, skal følges, vil jeg gerne understrege, at det ville være tiltalende, i hvert fald for de små partier, som ikke er repræsenteret i dette udvalg, om en sådan undtagelsesregel kun blev praktiseret, når det var på grund af den alleryderste nødvendighed, at man ikke overholdt fristerne.

Liberal centrum vil med velvilje se på en forhandling, som kan føre frem til en både smidig og dog fast ordning med hensyn til dette problem.

Socialministeren (Bundvad): Jeg tager ordet, fordi den sag, der konkret har givet anledning til, at venstre har stillet forslaget, for mig synes at stå lidt uklart i diskussionen her.

Forholdet er det, at venstre fremsatte forslag til folketingsbeslutning om forhøjelse af dagpengene efter samme retningslinjer, som regeringen havde bebudet i sin åbningstale. Det forudsattes i venstres forslag, at da arbejdsgiverne og arbejderne skal betale en del af pengene, skulle der optages forhandlinger med dem, og det opfordrede man socialministeren til. Man føjede til i bemærkningerne, at det ikke kunne være rimeligt, at fremsættelsen af et sådant forslag ventede til umiddelbart efter, at arbejdsmarkedets parter eventuelt havde afsluttet nye overenskomster — det vil altså sige både forhandling og forhandling på et så tidligt tidspunkt, at det indgik i de faglige overvejelser.

Men når man forhandler med parter, må

forudsætningen da være, at man ikke handler videre, før man har fået svar, og som jeg tidligere har oplyst, forhandlede vi, som venstre havde ønsket det, men på et tidligere tidspunkt, idet jeg begyndte den 5. oktober med fremsættelse af forslag til parterne. Så har der været aflyst forhandlinger den 31. oktober og 8. november, men jeg har forhandlet den 15. december og den 10. januar 1967. Den 14. januar kommer så venstres forslag. Jeg har forhandlet videre den 16. februar og den 27. februar, og først den 1. marts fik jeg svar fra parterne. Det vil altså sige, at det ikke har været mig muligt at svare på venstres forslag før efter den 1. marts. Jeg synes, jeg konkret måtte give denne oplysning.

Jeg må endvidere give den oplysning, at da jeg selv synes, det trak for længe ud, gik jeg til hr. Poul Hartling og sagde, at jeg beklagede, men jeg havde ikke fået svar fra de to parter. Dagen efter svarede hr. Poul Hartling, at han loyalt havde refereret mine oplysninger i sin gruppe, men at gruppen var utilfreds dermed. Jeg kunne kun dertil svare, at jeg endnu ikke havde fået det svar, som forudsatte, at jeg kunne tage en behandling. Jeg mener derfor, at som situationen er, ville jeg formodentlig falde ind under den bestemmelse, som venstre nu foreslår om, at man kan dispensere fra ti dages reglen.

Bomholt: For at min tavshed ikke skal misforstås: jeg har ikke været udsat for regeringspression. Visse uoverensstemmelser kan opstå, men de har altid i deres forløb været præget af saglig argumentation; det var tilfældet i Knud Kristensens tid, i Hedtofts tid og i den nuværende regerings tid. Fortrolige orienteringer, ikke mindst i Knud Kristensens tid, er aldrig bragt videre af mig.

Poul Hartling: Jeg må beklage, at den højtærede formand har opfattet eller givet udtryk for, at der i denne debat var noget personligt fornærmende, og brugt udtrykket „ærerørige udtalelser“. Jeg vil gerne sige, at det ærede medlem hr. Peter Larsen i debatten den 7. marts sagde — Folketingstidende 1966-67, sp. 2358:

„Jeg har ikke med dette villet rette nogen mistillid eller kritik mod folketingets formand, og er det blevet opfattet